

KİLİSE ÖĞRETİSİ

Rev. Donald Cobb

İÇİNDEKİLER

Kilise Öğretisine Giriş

Kilise Nedir?

1. A: Kilisenin Tanımlanması
1. B: Kilisenin Kutsal Kitap'a İlişkin Geçmişi
1. C: İsrail, Kilise ve İsa Mesih Arasındaki İlişki
1. D: Mesih'in Bedeni Olarak Kilise

KİLİSE ÖĞRETİSİ

Ana Hatlar

Kilisenin Tanımı: *Kilise, Rab'bin antlaşması aracılığıyla kendisine topladıklarının oluşturduğu bedendir. Rab, onların arasında yaşamak ve Kutsal Ruh aracılığıyla Mesih'in ebedi bereketlerine ortak olmalarını sağlamak için onları toplar.*

I. Kilise Nedir?

I.A: Kilisenin Tanımlanması

1. Rab'bin antlaşması aracılığıyla kendisine topladıklarının oluşturduğu beden.
2. Rab, onların arasında yaşamak için...
3. Kutsal Ruh aracılığıyla Mesih'in ebedi bereketlerine ortak olmalarını sağlamak için...

I.B: Kilisenin Kutsal Kitap'a İlişkin Geçmişi

I.C: İsrail, Kilise ve İsa Mesih Arasındaki İlişki

I.D: Mesih'in Bedeni Olarak Kilise

Kilise Öğretisine Giriş

Westminster İnanç Açıklaması, Bölüm XXV: Kilise

I. Gözle görülmeyen katolik ya da evrensel kilise, Baş olan Mesih altında geçmişte, şu an ve gelecekte bir olmak üzere toplanan tüm seçilmişlerden oluşur. Kilise her şeyi dolduran doluluğu; O'nun eşi ve bedenidir.

II. Gözle görülen kilise de, müjdenin altında katolik ve evrenseldir (fakat daha önceden yasa altında olduğu gibi tek bir ulusa kısıtlı değildir) ve tüm dünya çapındaki gerçek dini benimsemiş olanlardan ve onların çocuklarından oluşur: Ve Rab İsa Mesih'in egemenliğidir; Tanrı'nın evi ve ailesidir, öyle ki bunun dışında kurtuluş olanaksızdır...

Ayrıca Belçika İnanç Açıklaması 27-29 bölümlerine bakınız.

Kilise Öğretisi

Kilise öğretisine bakarken; karşımıza çıkan önemli sorulardan bir tanesi şudur: **Kilise Hristiyanlar için gerçekten gerekli midir?**

Bu soruyu sormamızın nedeni, artık günümüz dünyasında bütün dikkat, bireysellik üzerinedir. Ve toplumda önem kazanan şeyler: *Benim arzularım, benim amaçlarım ve benim tatmin olmamdır.*

Ne acıdır ki tüm bunlar, biz Hristiyanların yaşamlarında da görülmeye başlıyor. Bizler de şöyle düşünmeye başlıyoruz: "Benim Hristiyanlık yaşamımda önemli olan şey, benim İsa ile olan yürüyüşüm, benim itaatim, benim kutsallaşmam... benim..., benim..., benim..."

Belki bunlarda görünürde yanlış bir şey yok. Ama bu öğretide kilise çok önemli olduğundan; gerçekten biz de bu öğretiyi kolayca göz ardı edebiliyoruz. Kolayca şunu diyebiliriz:

Kilise yalnızca önem açısından benim için ikinci sırayı alır. Ya da. “Kilise benim için önemlidir. Çünkü Hıristiyan yaşantımı sürdürmede bana yardım eder.” Fakat Kutsal Yazılara baktığımızda, kilisenin Hristiyanlar için yalnızca önemli değil; ama gerekli olduğunu görürüz. Ve kilise Tanrı'nın kurtuluş planında çok merkezi bir yeri işgal eder. Kutsal Yazılara dikkatlice göz attığımızda; Tanrı'nın ilk önce bireyleri değil, halkını kurtardığını fark edebilir; aynı zamanda da kilisenin bizlerin tanıklığında çok önemli bir yer tuttuğunu da görebiliriz.

Bu yüzden dersimiz aracılığıyla kilisenin ne kadar önemli olduğunu kavramamız oldukça hayati bir konudur. Amacım bu dersin sonunda sorumluluklarımızın neler olduğunu sadece bireysel olarak değil; kilise olarak da daha iyi anlayabilmektir.

I. KİLİSE NEDİR?

I. A: Kilisenin Tanımlanması

Kilise, Rab'bin Antlaşması aracılığıyla Kendisine topladıklarının oluşturduğu bedendir. Onların arasında yaşamak ve Kutsal Ruh'u aracılığıyla Mesih'in ebedi bereketlerine ortak olmalarını sağlamak için onları toplar. Önce bu tanımın ilk cümlesini inceleyelim:

1-) Kilise, Rab'bin Antlaşması aracılığıyla Kendisine topladıklarının oluşturduğu bedendir.

Matta 16:13 İsa, Filipus Sezariyesi bölgesine geldiğinde öğrencilerine şunu sordu: "Halk, İnsanoğlu'nun kim olduğunu söylüyor?"

14 Öğrencileri şu karşılığı verdiler: "Kimi Vaftizci Yahya, kimi İlyas, kimi de Yeremya ya da peygamberlerden biridir diyor."

15 İsa onlara, "Siz ne dersiniz" dedi, "Sizce ben kimim?"

16 Simun Petrus, "Sen, yaşayan Tanrı'nın Oğlu Mesih'sin" yanıtını verdi.

17 İsa ona, "Ne mutlu sana, Yunus oğlu Simun!" dedi. "Bu sırrı sana açan insan değil, göklerdeki Babam'dır.

18 Ben de sana şunu söyleyeyim, sen Petrus'sun ve ben kilisemi bu kayanın üzerine kuracağım. Ölüler diyarının kapıları ona karşı direnemeyecek.

Bu bölümde anlatılan şey, İsa'yı hizmeti boyunca birçok kişinin takip etmekte olduğuydu. Ve tüm bu kişiler, İsa'nın kim olduğunu merak ediyorlardı. Öğrencilerinin, Kendisinin kim olduğunu anlamalarını sağlamak için ilk önce halkın ne düşündüğünü sordu. Daha sonra aynı soruyu öğrencilerinin kendisine yöneltti. **16.ayette** Petrus'un, İsa'nın takipçisi olarak şöyle dediğini görüyoruz: "*Sen, yaşayan Tanrı'nın Oğlu Mesih'sin.*"

Ve bunu takip eden bölüm, belki de en önemli olabilecek kısım. Ki bu da İsa'nın verdiği cevaptır: "Evet cevabın doğru. İşte senin verdiğin bu cevapta açıklanan inanç üzerinde ben kilisemi kuracağım." diyor.

Aslında burada kelimeler üzerinde bir oyun bulunmaktadır. Burayı dikkatle incelememiz gerekiyor. İsa: "Sen Petrus'sun" diyor. Bunun Yunanca karşılığı "Petros"tur. Ve İsa diyor ki:

“Bu kaya¹ üzerine Ben kilisemi kuracağım.” İsa’nın “Kilisemi bu kayanın üzerine kuracağım” ifadesi ile anlatmak istediği şey, aslında Petrus’un vermiş olduğu iman ikrarı üzerine kilisesini kuracağıdır. Burada bina etme işini kimin yaptığına dikkat etmek gerekir. İsa **18. ayette** diyor ki: “Ben kilisemi kuracağım.” Yani İsa şunu söylüyor: “İnsanları Kendi etrafında toplayan, Tanrı’nın Kendi Oğlu olacaktır.”

Bundan çıkarılacak ilk anlam, bina etme işini yapanlar bizler değiliz. Kilisesini toplayan ve bina eden; İsa Mesih’in Kendisidir. Bunu **17. ayette** de görebiliyoruz. Yine Petrus’un İsa Mesih hakkındaki algılayışı, Kendi gücünden kaynaklanmıyor. Burada Grekçe’de tam olarak kullanılan kelime şudur: “Bunu sana açan *kan ve can değildir.*” İsa bu kelimelerle gerçeği, Petrus’un kendi fiziksel varlığındaki hiçbir şeyin ona bunu açıklamadığını söylemek istiyordu.

Bunun sebebinin Tanrı’nın Petrus’un hayatına girmiş ve bu iman ikrarını yapması için, içinde etkin olmasından kaynaklandığını söylüyor. Tabii ki bu paragraf bizleri, kilise olarak nasıl olgunlaşmamız gerektiği konusunda bazı sonuçlara götürmektedir. Bizler büyümeyi arzularız. Fakat kadınları, erkekleri, çocukları İsa Mesih’e çağırarak; bu büyümeyi, olgunlaşmayı sağlayan Tanrı’nın Kendisidir. Her şeyden önemlisi bizler büyümek ve olgunlaşmak için Tanrı’nın gücü ile dua etmeyi öğreniriz. Bu büyümenin, olgunlaşmanın İsa Mesih’ten kaynaklandığı gerçeğine dikkat edin! İsa **18. ayette** “*Ölümün kendisi bile kilisenin ilerleyişini durduramayacaktır*” diyor. İsa, Kendisine çektiği kişileri aynı zamanda ölümden de kurtaracaktır.

---

¹ Kaya: Grekçede "Petra"

İşte bu bölümde Yeni Antlaşma'da **“kilise”** kelimesi, ilk defa karşımıza çıkıyor. Grekçe'de bu kelime *“Ekklesia”* dır. Bunun ne anlama geldiğini anlamamız oldukça önemlidir. *“Ekklesia”* kelimesinin orijinal anlamı: “Vatandaşların bir araya gelmesi, bir kurul ya da bir toplantı oluşturması”dır. Eski Grek dünyasında şöyle bir uygulama vardı: Önce şehrin caddelerinde dolaşarak bir anons yapılırdı. Ve bütün halkın toplanması istenirdi. Öyle ki şehrin başkanı yeni çıkan yasaları bu şekilde halka duyururdu.

İşte bu gerçek, İsa Mesih'in bu kelimeyi kullandığında; ne demek istediğini anlamamıza yardımcı oluyor.

Anlaşılması gereken bir başka nokta da; İsa Mesih'in bu kelimeyi kullanarak, Eski Antlaşma'da İsrail hakkında bahsedilen bir anlamı alması ve buraya uygulamasıdır. İ.Ö. 2. ve 1. yy.'da Grekçe konuşulan yerlerde Yahudiler çok önemli bir şey yaptılar. Eski Antlaşma'yı Grekçeye çevirdiler.² Yine burada İsrail'i tanımlamak için kullanılan kelime *“Ekklesia”* kelimesiydi.

Tesniye 9:7 "Tanrınız RAB'bi çölde nasıl kızdırdığınızı anımsayın, hiç unutmayın. Mısır'dan çıktığınız günden buraya varıncaya dek, RAB'be sürekli karşı geldiniz. 8 Horev Dağı'nda RAB'bi öyle kızdırdınız ki, sizi yok edecek kadar öfkeleni. 9 Daha önce taş levhaları - RAB'bin sizinle yaptığı antlaşmanın levhalarını- almak için dağa çıkmıştım; orada kırk gün, kırk gece kaldım. Ne yedim, ne içtim. 10 RAB Tanrı parmağıyla yazmış olduğu iki taş levhayı bana verdi. Bu levhalar, dağda toplandığınız

---

² Bu çeviriye Latince'de Septuiginta denir (Yetmiş kişilik grup anlamına gelir).

gün RAB'bin ateşin içinden size bildirdiği bütün buyrukları içermekteydi.

10. ayette: “Toplantı gününde” diye geçen ifade, *Septuiginta* çevirisinde “*sizin Eklesia'nızın gününde*” olarak çevrilmişti. Peki Tanrı'nın bu On Emri verdiği gün. hangi gündü? Bu gün, halkını toplayarak bir Antlaşma içersine girmek istediği gündü. Bu gün, Sina Dağında ahit kesmek için toplanılan bir gündü.

Çıkış 19:1 İsraililer Mısır'dan çıktuktan tam üç ay sonra Sina Çölü'ne vardılar. 2 Refidim'den yola çıkıp Sina Çölü'ne girdiler. Orada, Sina Dağı'nın karşısında konakladılar. 3 Musa Tanrı'nın huzuruna çıktı. RAB dağdan kendisine seslendi: «Yakup soyuna, İsrail halkına şöyle diyeceksin: 4 Mısırlılar'a ne yaptığımı, sizi nasıl kartal kanatları üzerinde taşıyarak yanıma getirdiğimi gördünüz. 5 Şimdi sözümü dikkatle dinler, antlaşmama uyarmanız, bütün uluslar içinde öz halkım olursunuz. Çünkü yeryüzünün tümü benimdir. 6 Siz benim için kâhinler krallığı, kutsal ulus olacaksınız. İsraililer'e böyle söyleyeceksin.»

Tanrı halkını, onlarla bir Antlaşma yapmak için Sina Dağına getiriyor. Bunu **4. ayette** çok açık bir şekilde görüyoruz: “...*Sizi Kendime getirdim*” diyor. Bunu takip eden şey de; On Emir armağanıdır. Bu Antlaşma, On Emir halinde geliyor. Ve On Emir aracılığıyla, bu Antlaşma'ya itaat ediliyor. Aynı zamanda burada Tanrı'nın gücünün, görkeminin de açıklanışı ile karşılaşılıyor.

Çıkış 20:¹⁸ Halk gök gürlemelerini, boru sesini duyup şimşekleri ve dağın başındaki dumana görünce korkudan

titremeye başladı. Uzakta durarak ¹⁹ Musa'ya, «Bizimle sen konuş, dinleyelim» dediler, «Ama Tanrı konuşmasın, yoksa ölürüz.»

Tesniye 18:16 Horev'de toplandığımız gün Tanrınız RAB'den şunu dilemiştiniz: `Bir daha ne Tanrımız RAB'bin sesini duyalım, ne de o büyük ateşi görelim, yoksa ölürüz.'

Yani burada Musa'nın "*Toplantı gününde*" diye nitelendirdiği şey; Tanrı'nın "Eklesia"sıdır.

Musa'nın burada anlatmak istediği şeyi, halk ne zaman söylüyor? Tanrı'nın onlarla Antlaşmaya girdiği günde...

Genel olarak karşımıza çıkan şey şudur: Tanrı'nın bir Antlaşma içersine girerek; halkını Kendisine toplaması, yani "Eklesia" olayı, İsa'nın Yeni Antlaşma'da yine bu kelimeyi kullanırken aklında tuttuğu bir olaydı. Yani Eski Antlaşma'da Tanrı, halkını toplamıştı. İsa da Yeni Antlaşma'da "Eklesia" kelimesini kullanarak; kendi halkını toplamak için geldiğini söylüyor. Bu yüzden İsa: "Kilisemi, Eklesiamı kuracağım" demekle; Eski Antlaşma'da başlamış olan bu olayı tamamlayacağını ve İsrail'in bir devamını oluşturacağını söylüyor.

Tüm bunlardan çıkarılan şey şudur: Bizler Tanrı Oğlu tarafından, Tanrı'ya tapınmak ve hizmet etmek için toplanmış Tanrı halkından daha az birşey değildir. Eski Antlaşma'da Tanrı'nın Antlaşma aracılığıyla halkını toplamasında dikkate değer olan şey; O'nun bizlerle nasıl ilgilendiğini görmektir. Yani Tanrı'nın Antlaşma aracılığıyla halkını Kendine toplaması ve çekmesi; **kilisenin** ne olduğu konusunda merkezi

bir işlemdir. Aslında İsa Mesih'in dirilişinden bu yana, toplama işlemi de O'nun en önemli işlerinden bir tanesi olmuştur. Diriliş ve Pentekost gününden bu yana İsa Mesih, halkını Kendisine çekmektedir.

Yuhanna 12:32 Ben yerden yukarı kaldırıldığım zaman bütün insanları kendime çekeceğim.

Mesih ölümüyle, Baba tarafından Kendisine verilen herkesi O'nun ile bir Antlaşma içine sokmuştu. Ve dirilişten bu yana İsa, Tanrı'ya ait olan herkesi Kendisine çekmeye başladı. İşte bu yüzden bizler her Pazar günü toplanırız. Bizler Pazar sabahları, Tanrı'ya çekilmiş halkı olarak kim olduğumuzu somut bir şekilde göstermek için toplanırız. Bizleri Kendisine tapınmak için çeken RABBE tapınmak için toplanırız. Aslında bizler Pazar sabahları kiliseye RABBİ davet etmek için değil; tam tersine bizlerin Kendi etrafında toplanmamızı buyurduğu için kilisede toplanırız. Ve bu toplanma olayı da Mesih gelinceye kadar, tüm tarih boyunca sürecektir.

Sizece sonsuzluk zamanında ne olacak? Tüm halklardan olan insanlar sonsuzluk boyunca Tanrı'ya övgüler söylemek için, o tahtın etrafında toplanacaklar. Kısacası toparlamak gerekirse **kilise; Tanrı'nın toplanmış halkıdır.** Peki Tanrı neden halkını topluyor?

Şimdi yukardaki kilise tanımının yapıldığı cümlelerin ikinci bölümüne bakalım:

2. Kilise, onların arasında yaşamak için Rab'bin Kendisinde topladığı topluluktur.

Eski Antlaşma'da Tanrı zaten onların arasında yaşamak için halkını bir Antlaşma ile Kendisine bağlamıştı. Bunu da **Çıkış Kitabı'nın** gelişiminde çok açıkça görebiliyoruz. Tanrı, halkı ile bir Antlaşma içersine girebilmek için onları Kendine topluyordu. Daha sonra onlara Yasa'sını ve toplanma çadırının ölçülerini belirten bilgileri verdi. Ve bu toplanma çadırının nasıl olması gerektiğine dair olan verdiği bilgilerin amacı da şuydu: "Ben onların arasında yaşayacağım." Tanrı, Kendi halkını topluyor. Öyle ki bu halk, çok değerli bir hazine olarak Kendisine ait olsun. Tanrı, halkını Kendisiyle birlikte bir ilişki içersinde ve paydaşlıkta bulunabilsinler diye topluyor.

Tüm Eski Antlaşma boyunca da İsrail'in ana özelliği budur: Yani evrenin Tanrı'sı, halkının arasında yaşamaktadır. Tanrı'nın, bu halk arasındaki varlığı olmaksızın; Antlaşma'nın hiçbir anlamı olmadığını görüyoruz.

Çıkış 33:12-17 Musa RAB'be şöyle dedi: "Bana, 'Bu halka öncülük et'diyorsun, ama kimi benimle göndereceğini söylemedin. Bana, 'Seni adınla tanıyorum, senden hoşnudum' demiştin. **13** Eğer benden hoşnutsan, lütfen şimdi bana yollarını göster ki, seni daha iyi tanıyıp hoşnut etmeye devam edeyim. Unutma, bu ulus senin halkındır." **14** RAB, "Varlığım sana eşlik edecek" diye yanıtladı, "Seni rahata kavuşturacağım." **15** Musa, "Eğer varlığın bize eşlik etmeyecekse, bizi buradan çıkarma" dedi, **16** "Yoksa benden ve halkından hoşnut kaldığın nereden bilinecek? Bize eşlik etmenden, değil mi? Ancak o zaman benimle halkını yeryüzünün öteki halklarından ayırt edilebiliriz." **17** RAB, "Söylediğin gibi yapacağım" dedi, "Çünkü senden hoşnut kaldım, adınla tanıyorum seni."

Özellikle **15.** ve **16. ayetlere** dikkat edelim. Yani burada demek istediği şey şudur: Tanrı halkını, dünyadaki tüm uluslardan ayıran özellik; Tanrı'nın varlığının (**Didarının**) onların arasında olmasıdır. Eski Ahit'teki "Antlaşma" kavramı ilk anlamda; şeriat ya da çeşitli dinsel törenler, kurallar ya da Yasa'lar değil; Tanrı'nın, halkı arasındaki varlığıdır. Bu, bizim için de geçerlidir. Aslında Hristiyan yaşantımız ve kilise ilk olarak; neyi, nasıl yapmamız gerektiği konusundaki kurallar değildir. Hristiyan yaşantısı ve kilise; herşeyden önemlisi ve herşeyin üzerinde bir kuraldan önce, bizlerin arasında bulunan Mesih'in varlığının, bizlerin içinde olması ve Kendisini bizlere açıklamasından ibarettir.

II.Korintliler 6:14-7:1 ayetlerine bakalım:

6:14 İmansızlarla aynı boyunduruğa girmeyin. Çünkü doğrulukla fesadın ne ortaklığı, ışıkla karanlığın ne beraberliği olabilir? **15** Mesih ile Belyal arasında ne sözbirliği, iman edenin iman etmeyenle ne paydaşlığı olabilir? **16** Tanrı'nın tapınağıyla putlar arasında ne anlaşma olabilir? Çünkü biz yaşayan Tanrı'nın tapınağıyız. Nitekim Tanrı şöyle diyor: "Aralarında oturacağım, aralarında yürüyeceğim. Onların Tanrısı olacağım, onlar da benim halkım olacak." **17** Bu nedenle, "İmansızların arasından çıkıp ayrılın" diyor Rab. "Murdar olana dokunmayın, ve ben sizi kabul edeceğim." **18** Gücü her şeye yeten Rab diyor ki, "Size Baba olacağım, siz de oğullarım ve kızlarım olacaksınız."

7:1 Sevgili kardeşler, bu vaatlere sahip olduğumuza göre, bedeni ve ruhu lekeleyen her şeyden kendimizi arındıralım; Tanrı korkusunda yaşayarak kutsallıkta yetkinleşelim.

Pavlus burada aslında çok etkili sözler söylüyor. Bizleri kutsal bir yaşantıya çağırarak şöyle diyor: “*Murdar olana dokunmayın.*” Peki bunu yapmamızı neden istiyor? Çünkü bizler, diri ve Kutsal olan Tanrı’nın tapınaklarıyız. **7:1 ayetinde** ise diyor ki: “...*bu vaatlere sahip olduğumuza göre ...bunun yüzünden kendimizi arındıralım.*”

Kilise’nin varlığındaki en merkezi nokta, Tanrı’nın bizleri İsa Mesih Kişi’sinde Kendisine çekmesi ve bizleri Kendisinin içinde oturduğu tapınaklara dönüştürmesidir. Aslında bunun bizlere verdiği ayrıcalığı bir düşünün!... Bu ne kadar büyük bir ayrıcalık!

Tanrı sadece bizleri etrafına toplayıp: “Sizlerle yapılacak işlerim var.” demiyor. Ama bizlerle olan sürekli beraberliği ve lütfuyla bereketliyor, kutsuyor. Bunu yapan diri olan Tanrı’dır. Yani evreni yaratan Tanrı’dır. Tanrı, böylesine yüceliğine rağmen; **kilisesi** olarak, bizlerin içinde yaşıyor. Pavlus şöyle diyor: “Mesih gelmeden ve bizleri halkı olarak toplamadan önce, bu dünyada bizler umutsuz ve Tanrı’sızdık. Fakat İsa Mesih geldiği için, daha önceden halkı olmayan bizler artık; diri olan Tanrı’nın tapınakları olduk. Ve şimdi de Tanrı Kendisini bizler aracılığıyla dünyaya açıklamaktadır. Aslında bu muhteşem bir sorumluluk ve harika bir lütuftur. Tanrı’nın bizleri Kendi varlığıyla doldurduğunu söylemiştik. Bu varlıkla birlikte, beraberinde de birçok bereket gelir. Bu da bizleri 3. noktaya getiriyor:

3. Ve Kutsal Ruh aracılığıyla Mesih’in ebedi bereketlerine ortak olmalarını sağlamak için Tanrı halkını toplar.

Mesih, yalnızca bizlerin arasında yaşamış olmak için değil; Kurtarıcımız ve ikinci Adem olarak bizlere, Kendisinin olan

her şeyi vermek için geliyor. **Efesliler 4:7-10** ayetlerine bakalım:

Ama lütuf her birimize Mesih'in armağanı ölçüsünde dağıldı. Bunun için Kutsal Yazı şöyle der: 'Yükseğe çıktı ve tutsakları tutsak aldı. İnsanlara armağanlar verdi.'

Şimdi bu 'çıkta' sözcüğü, Mesih önce aşağılara, yeryüzüne indi demek değil de nedir? İnmiş olan ve her şeyi doldurmak üzere tüm göklerden çok yukarı çıkmış olan Kişi aynıdır.

Altını çizmek istediğim nokta; dirilmiş olan Mesih'in tüm doluluğuyla, bizleri doldurmak için armağanlar vermesidir. Bunu bir başka şekilde söylemek gerekirse; tüm bu zenginlik ve bereketleri, Kendi lütfunun tanıkları ve **kilisesi** olarak; O'nun gibi olmamız için verir.

Efesliler 4:15 Tersine, sevgiyle gerçeğe uyararak bedenini başı olan Mesih'e doğru her yönden büyüyeceğiz. ¹⁶
O'nun önderliğinde bütün beden, her eklemim yardımıyla kenetlenip kaynaşmış olarak her üyesinin düzenli işleyişiyle büyüyüp sevgide gelişiyor.

Pavlus'un burada ne demek istediğine bakalım: "Mesih'e doğru her yönden büyüyeceğiz." Ve bizlere vereceği her şeyi alacağımızı belirtiyor. Aslında burada Pavlus'un dikkat çektiği şey şudur: Kutsal Ruh, İsa Mesih'in hayatındaki, ölümündeki ve dirilişinin kuvvetindeki her şeyi alarak; dünyadaki bedeni olan **kilise**'ye uyarlar. Ve Kutsal Ruh bunu yaptıkça; **kilise** ve **kilisenin her üyesi** giderek, İsa Mesih'i tam bir şekilde yansıtmaya başlar.

Efesliler 1:20-23 ayetlerine bakalım:

Bu kudret, Tanrı'nın, Mesih'i ölümden diriltirken ve göksel yerlerde sağında otururken O'nda sergilediği üstün güçle aynı etkinliktedir. ²¹ Tanrı O'nu bütün yönetimlerin, hükümlerinin, güç ve egemenliklerin, yalnız bu çağda değil, gelecek çağda da anılacak bütün adların çok üstüne çıkardı. ²² Her şeyi ayakları altına sererek O'na bağımlı kıldı. O'nu her şeyin üzerinde baş olmak üzere kiliseye verdi. ²³ Kilise O'nun bedenidir, her yönden her şeyi dolduranın doluluğudur.

İsa Mesih, her şeyin üzerinde bir “Yetki” konumuna yükseltilmiştir. Hizmetkar olan Kral, her şeyin üzerinde “Yetkisini” tekrar alıyor. Fakat Pavlus'un **22.ayette** ne dediğine dikkat edelim: Bunu **kilise için (imanlılar topluluğu)** yaptığını söylüyor. **23. ayet**te de şöyle diyor: “*Kilise O'nun bedenidir, her yönden her şeyi dolduranın doluluğudur.*”

Bazı kilise çevrelerinde Kutsal Ruh'un doluluğundan ya da Kutsal Ruh'la dolu olmamız gerektiğinden bahsedildiğine çok sık rastlarız. Bu, doğru bir şeydir. Fakat bunun anlamı nedir? Bu ayetlere göre Kutsal Ruh'un görevi, bizleri Mesih'in doluluğu ile doldurmaktır. Çünkü bizler Mesih'in bedeniyiz. Kendimize değil; O'na aitiz. Mesih de Kutsal Ruh'u aracılığıyla sahip olduğu her şeyi bizlere verir.

Peki bu durumda **kilisenin**, Tanrı'nın topladığı bir halk olmasının getirdiği sonuçlar nelerdir? Tabii ki bu konuda birçok şey söyleyebiliriz. İlk olarak Mesih'teki *zenginliğimizden* bahsedebiliriz. Yani İsa Mesih Kendinin olan her şeyi, karşılıksız bir armağan olarak bizlere vermiştir. Eski Antlaşma'da Tanrı halkına bir “solucan” ya da “kurt” deniyor

(İşaya 41.14). Ama aynı zamanda Tanrı'nın, bu halkın arasında oturmak ve yaşamak için geldiği de söyleniyor. Tabii ki kendimizi bir solucan gibi düşünmek hoş bir şey değil... Fakat Kutsal Kitap bizlerin aslında böyle olduğunu belirtiyor.

Bizler değersiz olduğumuzu anlarsak; Tanrı'nın aramızdaki varlığının ne kadar müthiş bir lütuf olduğunu ve değerini de o zaman anlayabiliriz. Aynı zamanda **kilisenin**, Tanrı'nın topladığı bir halk olduğu gerçeği bizlere; **kilisenin** Tanrı merkezli olması gerektiği gerçeğini öğretir. Bizler kendimizi daha iyi hissetmek için kiliseye gitmeyiz. Bizler kiliseye diri ve Kutsal olan Tanrı "Gel" dediği için gideriz. Yüceltilmesi gereken Tanrı'nın Kendisidir.

Eğer **kilise**, her şeyin üzerinde Tanrı'nın topladığı bir topluluksa; beden olarak yaptığımız tapınış bizleri tanımlayan en merkezi kavramdır. Pazar sabahları gelip kilisede tapınmamız; Hristiyanlar olarak bütün hafta yaptığımız birçok şeyden sadece bir tanesi değildir. Bu, bizlerin kim olduğu konusunda merkezi bir şeydir. Çünkü sonsuzluk boyunca Kuzu'nun etrafında O'nu övmek ve O'ndan zevk almak için toplanacağız. Esinleme bölümü "Sonsuzluğu" bir Düğün Şöleni olarak tarif ediyor. Kuzu'nun etrafında, Kuzu'nun gelini olarak toplanacağımızı söylüyor. Aslında gerçek manada Pazar sabahları yapmış olduğumuz şey, tüm sonsuzluk boyunca yapacağımız aktivitenin bir ön hazırlığı gibidir. Sonsuzlukta ve sonsuzluk boyunca Tanrı'ya tapınacağız. Sonsuzluk geldiğinde, Tanrı'nın bizler içindeki varlığına sevineceğiz. Ve yine sonsuzluk boyunca O'nun Düğün Şölenine ortak olacağız. Bugün bile toplandığımızda yaptığımız şey budur.

Bizlerin Pazar sabahları toplanması, sonsuzluk boyunca bizlere verilecek olan bu bereketlerin tüm dünyaya göste-

rilmesidir. Bununla kast ettiğim şey şudur: Hristiyan olmayan bir kişi, Pazar sabahı kiliseye girdiğinde; sonsuzluğun tadını bir parça da olsa görebilmelidir. Pazar sabahı kiliseye giren bir kişi, bir anlamda Tanrı'nın kurtuluşuna dokunabilmelidir. Pavlus'un **I. Korintliler 14.** bölümde söylemek istediği şey, aslında budur. Kilise tapınmasına gelen kişinin yüz üstü kapanıp; Tanrı'ya tapınması söylenmektedir. Ve bu kişi, bunun sonucunda: "Tanrı gerçekten aranızdadır" diyecektir (14:25). İşte, İsa Mesih'in toplanmış halkı olarak yaptığımız tapınma, dualarımız, "İsa Mesih bunu gerçekleştirmek için tapınmamızı kullansın!" şeklinde olmalıdır.

I. B: Kilisenin Kutsal Kitap'a İlişkin Geçmişi

Size göre kilise ne zaman başladı? Hangi gün?

- a-) İsa Mesih'in günahlarımız için öldüğü Cuma gününde;
- b-) Diriliş Bayramının ilk Pazar gününde İsa Mesih ölümün gücünü kırdığında,
- c-) Pentekost Gününde, Kutsal Ruh'un kiliseye bir armağan olarak döküldüğü gün kilisenin başladığını söyleyebiliriz.

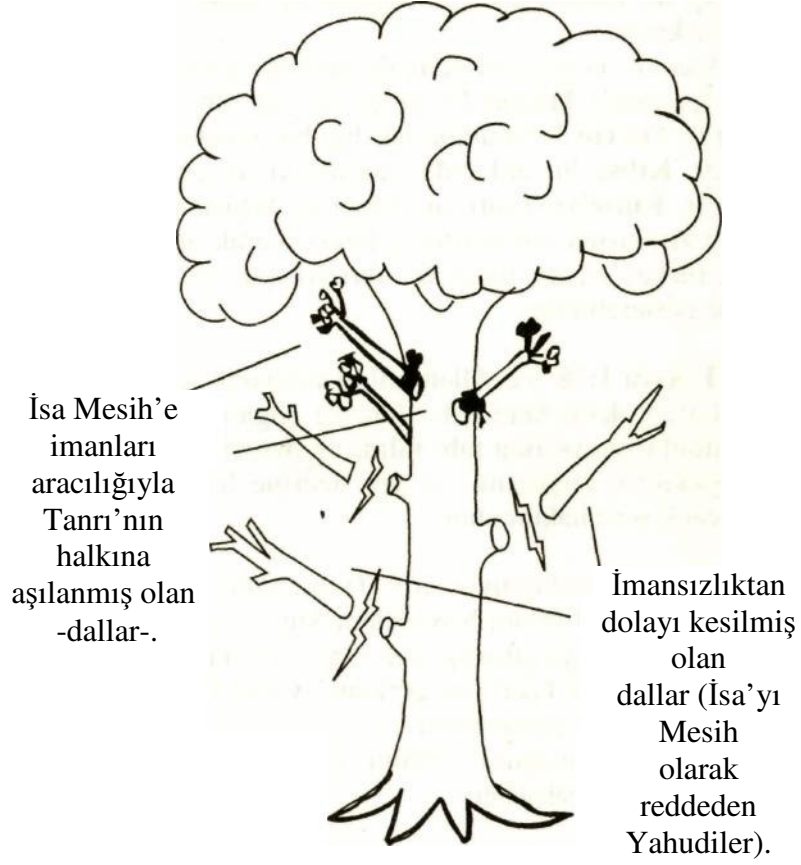
Bunların her birinde bir miktar gerçek bulunmaktadır. Fakat Kutsal Yazılar bizleri, bunun daha da gerisine gitmeye zorlamaktadır.

I. Petrus 2:9-10 Ama siz seçilmiş bir soy, Kral'ın kahinleri, kutsal bir ulus, Tanrı'nın öz halkısınız. Sizi karanlıktan kendisinin şaşılabilecek ışığına çağıran Tanrı'nın erdemlerini ilan etmek için seçildiniz. Bir zamanlar halk değildiniz, ama şimdi Tanrı'nın halkısınız. Bir zamanlar merhamete erişmemiştiniz, oysa şimdi merhamete eriştiniz.

Bu metinde Petrus, Yeni Antlaşma kilisesinden bahsediyor. Bu sözleri söylediği kişiler büyük bir olasılıkla da İsrail’li değildiler. Fakat bu ayetlerde kullandığı kelimeler, Eski Antlaşma’dan alınmadır. Eski Antlaşma’da bu ifadeler İsrail için söylenmişti (Çıkış 19.6, İşaya 43.20-21, Hoşeya 1.6-10).

Yine az önce bahsettiğimiz kavramla karşılaşıyoruz. Yani Yeni Antlaşma kilisesi, Eski Antlaşmadaki halkın bir devamıdır. Ve Pavlus diyor ki: “**Kilise**, Tanrı’nın İsrail’idir. **Kilise**, gerçek sünnetlilik” (Galatyalılar 6.16, Filipililer 3.3). Aslında bu nedenle **kilise** gerçek anlamıyla, Diriliş Gününde ya da Pentekost Gününde başlamaz., Bunun kökleri ve başlangıcı Eski Antlaşmadaki İsrail halkına dayanır. Pavlus, **Romalılar 11.** bölümde Tanrı halkını bir ağaca benzetir. Ve bu ağacın köklerinin de, bizlerin iman atalarına dayandığını söyler (14-17). Yani **kilisenin** kökü, İbrahim, İshak ve Yakup’tur. Bunu şu şekilde de gösterebiliriz:

İbrahim'den bize kadar ağaç gibi tek bir antlaşma, tek bir kilise vardır.

Bu ağacın gövdesi Tanrı'nın halkıdır. Kökler de atalardır. Pavlus bu ağacın bazı dallarının kırıldığını, kesildiğini söylemektedir. Neden böyle olmuştur? Çünkü İsa'yı Mesih olarak kabul etmemişlerdi. Kesilenlerin yerine başkaları konuldu. Bu diğer dallar da, başka uluslardan olan kişilerdir. Fakat atalardan, İsa Mesih'in gelişine kadar uzanan yalnızca

bir ağaç, **bir kilise** vardır. Sadece tek bir **kilise** ve tek bir halk bulunmaktadır.

Esasen bu ataların daha da gerisine gitmeliyiz. Çünkü Tanrı İbrahim'i **Tekvin 12.** bölümde çağırdığı zaman; bunu Adem'in **Tekvin 3.** bölümde işlediği bir günaha cevap olarak yapıyor. **Kilise** bir anlamda, insanlığın ilk günahına kadar uzanıyor. **Kilise'yi**, Tanrı'nın Adem ile düşüşten önce yapmış olduğu Antlaşma'nın yerine gelmesi olarak açıklayabiliriz. Bunu birkaç ayete bakarak, tartışmaya yer vermeyecek şekilde gösterebiliriz:

Tekvin 1:28 Ve Allah onları mübarek kıldı; ve Allah onlara dedi: Semereli olun, ve çoğalın, ve yeryüzünü doldurun, ve onu tabi kılın; ve denizin balıklarına, ve göklerin kuşlarına, ve yer üzerine hareket eden her canlı şeye hakim olun.

Burada gördüğümüz gibi Tanrı, daha Yaradılışın en başından itibaren insanı bereketlemekte ve onlara yaradılışın potansiyelini ortaya çıkarma görevini vermektedir. İnsanın bu işlevi aracılığıyla Tanrı'nın görkemi, yaradılışında çok daha parlak bir şekilde görülecektir.

Şimdi bakacağımız bölüm, tufandan sonra Tanrı'nın Antlaşmasından bahseder:

Tekvin 9:7 Verimli olun, çoğalın. Yeryüzünde türeyin, artın.” **8** Tanrı Nuh'a ve oğullarına şöyle dedi: **9-10** “Sizinle ve gelecek kuşaklarınızla, sizinle birlikteki bütün canlılarla -kuşlar, evcil ve yabani hayvanlar, gemiden çıkan bütün hayvanlarla- antlaşmamı sürdürmek istiyorum. **11** Sizinle antlaşmamı sürdüreceğim: Bir daha

tufanla bütün canlılar yok olmayacak. Yeryüzünü yok eden tufan bir daha olmayacak.

Burada söylenenlerle, **Tekvin 1.** bölümdeki benzerlikleri görebiliyor musunuz? Tanrı'nın tufan aracılığıyla dünyayı yargılayışından sonra; düşüşten önce Adem'e verdiği görev, burada insanlığa tekrar veriliyor:

Tekvin 35:⁹ Yakup Paddan-Aram'dan dönünce, Tanrı ona yine görünerek onu kutsadı. ¹⁰ «Sana Yakup diyorlar, ama bundan böyle adın Yakup değil, İsrail olacak» diyerek onun adını İsrail koydu. ¹¹ «Ben Her Şeye Gücü Yeten Tanrı'yım» dedi, «Verimli ol, çoğal. Senden bir ulus ve uluslar topluluğu doğacak. Kralların atası olacaksın.

Burada yine Adem'e verilen buyruk karşımıza çıkıyor. Tanrı: “Semereli ol ve çoğal” diyor. Fakat bu kez de, bu emir; İbrahim'in soyundan olan Yakub'a veriliyor. Yani burada gördüğümüz şey; Tanrı'nın, Yaradılış için belirlediği esas, orijinal amacını Yakub'da da sürdürdüğüdür. Birkaç yüzyıl ileri giderek **Çıkış 1:6-7** ayetlerine bakalım:

⁶ Zamanla Yusuf, kardeşleri ve o kuşağın hepsi öldü. ⁷ Ama soyları arttı; üreyip çoğaldılar, gittikçe büyüdüler, ülke onlarla dolup taşı.

Burada görülen tarihsel durum, büyük ölçüde değişmiş durumdadır. Fakat Tanrı yine İsrail halkı aracılığıyla Yaradılış için olan amacını gerçekleştirmeye devam etmektedir.

Efesliler 1:22-23 ayetlerine bakalım:

22 Her şeyi O'nun ayakları altına sererek O'na bağımlı kıldı. O'nu, bütün varlıkların üzerinde baş olmak üzere

inanlılar topluluğuna verdi. **23** Bu topluluk O'nun bedenidir, her yönden her şeyi dolduranın doluluğudur.

Adem'e, dünyayı doldurması; semereli olması ve çoğalması söylenmişti. Yeni Antlaşma'da gördüğümüz şey ise; İbrahim'in gerçek soyuna ait olarak İsa Mesih'in, ikinci Adem olduğu ve bütün Yaradılışı doldurduğudur. Adem, tüm Yaradılışa hükmetmeye ve onu yönetmeye çağırılmıştı. Artık şu anda Yaradılışı yöneten ve onun üzerinde hükmeden; ikinci Adem olan İsa Mesih bulunmaktadır. Bu nedenle Yaradılışın başından itibaren Mesih'in dönüşüne kadar, karşımıza bir süreklilik çıkıyor. Bizler de Mesih'te olduğumuzdan; bu doluluk aynı zamanda bize de veriliyor. Tanrı'nın halkı olarak **kilise**, düşmüş bir insan ırkından alınmış, çağırılmıştır. Bu **kilise**, İsa Mesih'in yerine getirdiği ve başardığı şeylerde paydaş olma ve onlara katılmaya çağırılmıştır. Peki bunun getirişi nelerdir?

A-) Tanrı'nın yaradılıştaki ve kurtarıştaki amaçları arasında gerçekten derin bir birlik mevcuttur. Tanrı'nın aslında yaradılış'ta bir planı ve kurtarıştaki bir başka planı var denebilir. Bunu bir başka şekilde söylemek istersek: Tanrı'nın kurtarışını doğaya zıt değildir. Tersine doğanın yerine gelmesini sağlar. Tüm kilise tarihi boyunca doğa ile kurtuluşu birbirinden ayırma eylemi mevcuttur. Bunu aynı zamanda Müjdesel teolojide de görebiliyoruz. Örneğin bazı kimseler şöyle diyorlar: "Aileler doğal bir yapı olduğundan Eski Antlaşma'da Tanrı hep ailelerle ilgilenmiştir. Fakat Tanrı Yeni Antlaşma'ya gelince artık kurtarış planı vardır. Bu yüzden de Tanrı aileyi bir kenara itmiş, bireylerle ilgilenmektedir." Burada söylemek istediğimiz şudur: Tanrı Eski Antlaşma'da bir aile ile Antlaşma içersine girmişse; kişiler aile olarak, bu Antlaşma'nın işaretini alırlardı. Ama bu kişiler şöyle diyor-

lar: “Artık Yeni Antlaşma’da Tanrı yalnızca bireylerle ilgilendiğinden; bu işareti yalnızca bireyler alır.” Burada çok açıkça bahsettiğimiz şey *vaftizdir*. Ama bizlerin gördüğü şey; kurtuluşun hiçbir zaman doğaya zıt olmadığıdır. Kurtuluş, günaha karşıdır. Bu yüzden de Tanrı’nın kurtarıştaki amacı doğayı yok etmek değil; yenilemektir. Yani bir süreklilik mevcuttur. Tanrı’nın amacı, Yaradılış için belirlediği bu hedefi en baştan beri yerine getirmektir. Bu nedenle **kilisenin** birliği, Yaradılış ve kurtarışın birliğini vurgulamaktadır.

B-) Yeni Antlaşma’yı ve Eski Antlaşma’yı birbirine bağlayan Antlaşmalar’da, bir süreklilik vardır. Aslında Reform teolojisi, tüm Eski Antlaşma boyunca var olan tek bir Antlaşma’yı gösterir. Bu Antlaşma da farklı şekillerde ortaya konulmuştur. Fakat tek bir Antlaşma vardır. Bu nedenle Tanrı’nın Adem ile yapmış olduğu Antlaşma bir kenara atılmamış, ama Nuh ile yaptığı Antlaşma’da yenilenmiştir. Yine Tanrı’nın vaatleri İbrahim ile bir Antlaşma’ya girdiğinde, tekrar yenilenmiştir. Aynı vaatler İbrahim, Davut ve İsa Mesih ile yapılan Antlaşma’da, tekrarlanmış ve yenilenmiştir. Bu nedenle Mesih çarmıhta öldüğü zaman, Eski ile Yeni Antlaşma arasında bir süreksizlik söz konusu değildir. Tersine; Mesih öldüğü için, bu ağacın kökünde yapılan vaatler yerine gelebilir. Yine Mesih öldüğü için artık İbrahim’e vaat edilen bereketler, tüm uluslara ulaşabilir.

I.C: İsrail, Kilise ve İsa Mesih Arasındaki İlişki

İsrail, kilise ve İsa Mesih’in arasındaki ilişkiyi, kesin olarak tanımlamak mümkün müdür? Bizler, bu üçü arasında bir ilişki olduğunu biliyoruz (İsrail, kilise ve Mesih). Fakat bu ilişki nedir? **Çıkış** kitabına baktığımızda şunu görüyoruz: İsrail Tanrı’nın ilk doğanıdır. İsrail, bu sıfatla nitelendiriliyor. Ve yine İsrail Mısır’dan, Tanrı’ya hizmet etmek için kur-

tarılıyordu. Ve Musa, firavun'un karşısına çıkarak; şöyle söylüyordu: "Rab şunu diyor: İlk doğanımı sal ki, Bana tapılabilsin, Bana hizmet edebilsin." (Çıkış 4.23). **Çıkış 19.** Bölümüne baktığımızda; bir kahinler soyu olduğunu görüyor ve bundan da şu anlamı çıkarıyoruz: Aslında İsrail'in varlığında bir krallık kavramı mevcuttur. Aynı zamanda İsrail'in bir kahinlik özelliği vardır. Çünkü İsrail, bir kahinler topluluğudur. Bir başka şey de; İsrail'in peygamberliğe yönelik bir amacı da mevcuttur. İsrail'in amacı, tüm uluslar içersinde Tanrı'nın irade ve isteğini bildirmektir. Yani İsrail Tanrı'nın hem kulu ve hem de ilk doğan oğludur. Bu nedenle İsrail, tüm dünya içersinde peygamberlik, kahinlik ve krallığa ilişkin bir şekilde işlev görmelidir. Şimdi bunu aklımızda tutarak; İşıya bölümündeki birkaç ayete bakalım: Sanırım bu bölümde hepimiz acı çeken kul benzetmesini (İsa Mesih'i) biliyoruz. Özellikle bu anlatımlar **İşıya 40. ve 52.** bölümler arasında anlatılan, acı çeken kulun kim olduğu sorusu karşımıza çıkıyor.

İşıya 41:8-10 Fakat sen, ey İsrail, dünyanın uçlarından tuttuğum, ve köşelerinden çağırdığım ve kendisine: Kulumsun, seni seçtim, ve seni reddetmedim, dediğim kulum, seçtiğim Yakup, dostum İbrahim'in zürriyeti, sen korkma, çünkü ben seninle beraberim; etrafına bakınma, çünkü Allah'ın benim; seni pekiştireceğim; evet, sana yardım edeceğim; evet, adaletimin sağ eliyle sana destek olacağım.

Bu ayetlere baktığımızda, çok açıkça Rab'bin kulunun, İsrail olduğunu görüyoruz. **9. ayette** "Sen ey İsrail kulumsun, ve seçtiğim Yakup..." diyor. Burada bahsedilen kul, İsrail'dir. **İşıya 49:1-7** ayetlere bakalım (Bu bölümlerde konuşan, kulun kendisidir):

1 Ey kıyı halkları, işitin beni,
Uzaktaki halklar, iyi dinleyin.

RAB beni ana rahmindeyken çağırды, Annemin karnındayken adımı koydu.

2 Ağzımı keskin kılıç yaptı,
Elinin gölgesinde gizledi beni.

Beni keskin bir ok yaptı,
Kendi ok kılıfına sakladı.

3 Bana, “Kulumsun, ey İsrail,
Görkemimi senin aracılığınla göstereceğim” dedi.

4 Ama ben, “Boşuna emek verdim” dedim,
“Gücümü boş yere, bir hiç için tükettim.

RAB yine de hakkımı savunur,
Tanrım yaptıklarımın karşılığını verir.”

5 Kulu olmam için,
Yakup soyunu kendisine geri getirmem,
İsrail’i önünde toplamam için
Rahimde beni biçimlendiren RAB şimdi şöyle diyor:
(O’nun gözünde onurluyum.

Tanrım bana güç kaynağı oldu.)

6”Yakup’un oymaklarını canlandırmak, Sağ kalan İsraililer’i geri getirmek için Kulum olman yeterli değil. Seni uluslara ışık yapacağım. Öyle ki, kurtarışım yeryüzünün dört bucağına ulaşsın.”

7 İnsanların hor gördüğüne, Ulusların iğrendiğine,
Egemenlerin kulu olana

İsrail’in Kurtarıcısı ve Kutsalı RAB diyor ki:

“Seni seçmiş olan İsrail’in Kutsalı sadık RAB’den ötürü
Krallar seni görünce ayağa kalkacak, Önderler yere kapanacak.”

Yine burada kul ile İsrail arasında bir eşleştirme görüyoruz.

3, ayette şöyle diyor: “*Sende izzet bulacağım İsrailsin, kulumsun.*” Fakat **5. ayette**: “*Ve şimdi İsrail RABBE*

toplansın diye Yakup'u tekrar ona getirmek için beni kendisine kul olmak üzere... çıkardı" diyor.

Aslında İşıya burada anlaşılması zor olan bir ayırım yapıyor. Burada kul, İsrail. Fakat bu kul, İsrail'i tekrar Tanrı'ya döndürmek için kaldırıldı. Yani burada bir birlik olduğu gibi, bir ayırma da söz konusu. Aynı şeyi **6. ayette** tekrar görmekteyiz. Bu ayette, kul olan İsrail, yalnızca tekrar İsrail'i geri getirmek için değil; ama milletlere de ışık olması için, öyle ki tüm kurtuluşun bütün dünyada duyulması için getirilmişti. Burada da yine İsrail'le kul arasında bir eşleştirme yapılıyor. Fakat aynı zamanda bir ayırım yapıldığına da dikkat ediniz:

İşıya 52:15 Böylece çok milletleri şaşırtacak; krallar ona ağızlarını kapayacaklar; çünkü kendilerine anlatılmamış olanı görecekler; ve işitmediklerini anlayacaklar.³

İşıya 53:8 Gaddarlıkla hükmolunarak kaldırıldı; onun zamanında yaşayanlar arasında kim düşündü ki, diriler diyarından kesilip alınması kavminin günahından ötürü idi? Vuruş ise, kavm içindi.

Bu kulun, halkın günahları için Kendi hayatını verdiğini anlatıyor. Yani toparlamak gerekirse; bu bölüm, kulun ölümünden bahsetmektedir. Fakat **10. ayette** şunu görüyoruz: **“onun canı günah takdimesi edilince, (bu işlem, yani bu takdime, bu dökülen kan aracılığıyla) zürriyetini görecek ve ömrünün günlerini uzatacak.”**

³ Bu bölümün İbranice çevirisi oldukça zor olan bir bölümdür. Fakat İngilizcesinde: 'Ben birçok ulusa kanımı serpeceğim ve böylece krallar ona ağızlarını kapayacaklar...' şeklinde çevrilmiştir. Burada bir "**Kan akıtılma**" olayı söz konusudur. Ve bunun sonucunda da bütün ulusların saflaştırılması, arıtılması anlatılıyor.

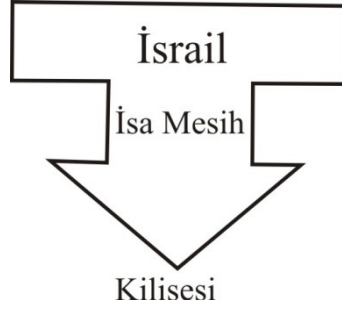
İşaya 54:12 Bundan dolayı büyüklerle beraber ona pay vereceğim, ve çapul malını zorlularla beraber paylaşacak; çünkü canını ölüme döktü ve (bu kulun, yani kanı dökülen Kişi) günahkarlarla sayıldı.

Bir başka şekilde söylemek gerekirse; burada adı geçen ve öldüğü söylenen kulun, ölümlerle verdiği savaştan zaferli şekilde çıkacağı ve bunu da Tanrı'ya itaatkar bir şekilde yapacağı söyleniyor. Yeni Antlaşma'ya baktığımızda adı geçen, ölen kulun, hayatını birçokları uğruna verenin İsa Mesih olduğunu anlıyoruz ve yine O'nun, zaferli bir şekilde ölümden dirildiğini de biliyoruz. Peki tüm bunların anlamı nedir? İsa Mesih, gerçek İsrail'dir. Tanrı halkına verilmiş olan bu buyruğu, bu görevi alıp; onu tamamıyla sonuca erdiren Kişi'dir. Tanrı Oğlu olarak İsa Mesih, İsrail'e verilen çağırışı üzerine alır ve bunu yerine getirir. Kısacası İsa Mesih, İsrail'in misyonunu yerine getirir. Şimdi bununla ilgili Yeni Antlaşma'ya da bir göz atalım:

Elçilerin İşleri 13:46-47 Pavlus'la Barnaba ise cesaretle karşılık verdiler: Tanrı'nın sözünü ilk önce size bildirmemiz gerekiyordu. Siz onu reddettiğinize ve kendinizi sonsuz yaşama layık görmediğinize göre, biz şimdi diğer uluslara gidiyoruz. Çünkü Rab bize şöyle buyurmuştur: 'Yeryüzünün dört bir bucağına kurtuluş götürmen için seni uluslara ışık yaptım.'

Pavlus ve Barnaba burada Yahudilere konuşmaktadırlar. Fakat Pavlus'un **47. ayette** söylediklerine dikkat edin! Diyor ki: "Eski Antlaşma'da verilen bu emir..." aynı zamanda Pavlus ve Barnaba'ya da verilmiştir. Peki bu bölüm, Eski Antlaşma'da nereden geliyor?

Bu bölüm, az önce baktığımız “kul” hakkında söylenen bölümden geliyor. Bu nedenle Kutsal Yazılar’a baktığımızda İsa Mesih’in, İsrail’in çağrısını yerine getirdiğini görebiliriz.

İsrail’in içine girdiği Antlaşma ve vaatler, İsa Mesih’te yerine geliyor. Ve bizler de İsa Mesih’te olduğumuzdan; aynı vaat ve Antlaşmalar, bizlere de veriliyor. Bir başka şekilde söylemek gerekirse; İsa Mesih, tüm Tanrı vaadinin ve lütfunun bizlere (O’nun) aracılığıyla sunulduğu bir tür geçittir. İsrail Tanrı’nın ilk doğan oğludur. Yine İsrail, kulu olarak O’na hizmet etmeye çağırılıyor. İsrail Tanrı’ya peygamber, kral ve kahin bir kavramda hizmet ediyor. Ve biz Yeni Antlaşma’ya baktığımızda; İsa Mesih’in, Tanrı’nın gerçek Oğlu ve Mesih olduğunu görüyoruz. Yani Mesih’in anlamı, “Tanrı tarafından kutsanmış olan” demektir. Eski Antlaşma’da mesih ünvanı, kahinlere veriliyordu. Çünkü yaptıkları iş gereği, Tanrı tarafından kutsanmış, meshedilmişlerdi. Aynı sebepten ötürü bu ünvan, Eski Antlaşma’daki krallara da veriliyordu. Eski Antlaşma’da, Saul gibi kötü krallar bile mesihlerden biri olarak çağırılıyordu. Bazen peygamberlerin bile, yaptıkları hizmet için kutsandığını, meshedildiğini görebiliyoruz. Bu nedenle bizler İsa’nın Mesih olduğunu söylediğimiz zaman; aslında kastedtiğimiz şey; İsa’nın, Tanrı’nın Peygamberi, Kahini ve Kralı olduğu-

dur. İsa'nın, Mesih olduğunu söylediğimizde; İsrail'in aldığı çağrıyı yerine getiren, tamamlayan Kişi olduğunu vurgulamış oluyoruz. Fakat İsa, Mesih (Grekçede geçen tabiriyle *Kristos*) olduğundan; bizlere de bugün "Hristos", "Hristiyanlar" deniliyor.

İsa Mesih, Tanrı'nın Oğlu'dur. Bizler de O'nda olduğumuzdan ötürü artık, bizler de Tanrı'nın oğullarıyız. İsa nasıl kendi görevine başlamadan önce vaftizinde meshedildiyse; bizler de vaftiz olduğumuzda bu Mesihsel işlev için kutsanmış oluruz. Bizler, Mesih olan İsa'ya ait kişiler olarak; bir kenara alınırız. Bu nedenden ötürü bizlere peygamberler, krallar ve kahinler olarak işlev görmemiz söylenmektedir. Peygamber bir halk olarak Tanrı'nın iradesini ve kurtuluşunu, tüm uluslara duyurmaya çağırıldık. Tanrı'nın kahin halkı olarak yapmaya çağırıldığımız şey ise; dua ile etrafımızda yaşayanlara aracılık etmektir. Ve kralımıza ruhsal itaat kurbanları sunmaktır. Ve yine Tanrı'nın bir kral halkı olarak; hayatımızdaki günaha karşı savaşmaya çağırıldık. Çünkü yine biliyoruz ki, Mesih aracılığıyla bizler zaferli kişileriz. Ve bizler, Tanrı'nın çocukları ve İsa Mesih'te kardeş olduğumuzdan; biz de O'nunla birlikte sonsuza dek hükmedeceğiz. Yani İsa Mesih, İsrail'e verilen çağrının buyruklarını alıyor; onları yerine getiriyor. Ve bizler de O'na ait olduğumuzdan; tüm bunları alarak, **kilisesine** veriyor. Bu nedenle şunu görebiliyoruz: İsrail ile **kilise** arasında, İsa Mesih'ten geçen bir süreklilik bulunmaktadır.

İ.D: Mesih'in Bedeni Olarak Kilise

Mesih'in bedeni olarak kiliseye baktığımızda; bu kilise öğretisinin ne kadar pratik olduğunu fark edebiliyoruz. Şu ana kadar gösterilenlerden açıkça anlaşılmalı ki **kilise**; İsa Mesih'ten ayrılamaz bir bütündür. Kiliseyi toplayan ve

onu Kendi varlığı, bereketleri ve armağanları ile dolduran İsa Mesih'tir. İsa Mesih, gerçek İsrail'dir. Bu yüzden bizler de gerçek İsrail'iz. Yeni Antlaşma bizlere İsa Mesih'le **kilisesinin**, ne kadar yakın bir ilişkide olduğunu göstermektedir. Bunu, şu şekilde yapar: **Kiliseye, Mesih'in Bedeni** sıfatını verir. **Mesih'in Bedenin'den** bahsederken; birkaç şeyi vurgulamak gereklidir:

1-) Öncelikle bu ifadenin ne anlama geldiğini bilmek zorundayız. **Kilisenin, Mesih'in Bedeni** olduğunu söylemek, ne demektir? Bu nereden geliyor?

Kilisenin, Mesih'in Bedeni olduğunu söylemek, aslında bizleri Baba önünde temsil etmesinden gelmektedir. İsa Mesih, Tanrı'nın önüne çıktığında ve Tanrı İsa'ya dediğinde: "Ben, bu insanları neden cezalandırmayayım?" İsa şu cevabı vermektedir: "Çünkü o insanlar, Bana aittir." İmanımız aracılığıyla bizler, İsa Mesih'in çarmıhtaki fiziksel ölümünden ve fiziksel dirilişinden pay alırız. O'nunla birleşir ve tek oluruz. Pavlus'un yazılarında tekrar ve tekrar karşımıza çıkan önemli bir ifade şudur: "Bizlerin İsa Mesih'te olduğumuz." Ve bizler İsa Mesih'te olduğumuz için; İsa Mesih'i, İsa Mesih yapan her şey bizlere de verilmiştir. Pavlus'un yazılarında karşımıza çıkan anlam şunu kast eder: Bizler İsa Mesih'e o kadar yakınız ki; neredeyse O'nun bedeni, Kendisi olacak kadar yakınızdır. **Efesliler 5:25-32** ayetlerine bakalım:

25 Ey kocalar, Mesih inanlılar topluluğunu nasıl sevip onun uğruna kendini feda ettiyse, siz de karılarınızı öyle sevin. **26** Mesih, inanlılar topluluğunu suyla yıkayıp Tanrısal sözle temizleyerek kutsal kılmak için kendini feda etti. **27** Öyle ki, inanlılar topluluğunu, üzerinde leke, buruşukluk ya da buna benzer bir şey bulunmadan,

görkemli bir biçimde kutsal ve kusursuz olarak kendine sunabilsin. **28** Aynı şekilde, kocalar da karılarını kendi bedenleri gibi sevmelidir. Karısını seven kendini sever. **29** Hiç kimse hiçbir zaman kendi bedeninden nefret etmemiştir. Tersine, onu besler ve kayırır, tıpkı Mesih'in inanlılar topluluğunu besleyip kayırdığı gibi. **30** Çünkü biz O'nun bedeninin üyeleriyiz. **31** “Bunun için adam annesini babasını bırakacak, karısına bağlanacak ve ikisi tek bir beden olacaklar.” **32** Bu sır büyüktür; ve ben bunu Mesih ve inanlılar topluluğuyla ilgili olarak söylüyorum.

Pavlus burada açıkça eşler arasındaki ilişkiden bahsediyor. Kocaların, eşlerini sevip; onların ihtiyaçlarını karşılamaları gerektiğini söylüyor. Fakat bunu, İsa Mesih'in kilise ile olan ilişkisi ile karşılaştırarak yapıyor. **29. ayette:** “*Mesih'in inanlılar topluluğunu besleyip kayırdığı gibi, kocalar da karılarının bedenlerini kendi bedenleri gibi sevmeliler*” diyor.

Eşlerimizi neden bu şekilde sevmeye çağırıyoruz? Çünkü bizler de O'nun yani Mesih'in bedeninin üyeleriyiz. Mesih bizleri besliyor, ihtiyaçlarımızı karşılıyor. Zira bizler O'nun bedeninin üyeleriyiz. Burada çok önemli ve harika olan şey, İsa Mesih'in **kiliseden** bahsetmesidir. “Kadın ve adam birleşecek, tek bir beden olacak” diyor Pavlus. **32. ayette** ne dediğine dikkat edelim:

Efesliler 5:32 “Bu sır büyüktür; ve ben bunu Mesih ve inanlılar topluluğuyla ilgili olarak söylüyorum.”

Yani tüm bu verdiği örneklerin sonucunda diyor ki: *Ben bütün bunları, Mesih ile inanlılar topluluğu arasındaki birliğe ilişkin söyledim.* İşte tüm bunlardan da karşımıza çıkan

sonuç şudur: **Kilise** olarak bizlerin ilişkisinin ne kadar derin ve yakın olduğudur. Kocalarımız ve hanımlarımızla içinde bulunduğumuz yakınlık çoğu zaman sıkıdır. Fakat bizlerin Mesih'le olan yakınlık ve sevgisi, sonsuzluk derecesinde bundan çok daha yakındır. Zira bizler artık İsa Mesih'in gelini olmuşuzdur. (Burada bahsettiğimiz şey, bir benzetmedir. Biz şunu söylemek istemiyoruz: Kilise, Mesih'in fiziksel Beden'inin yerini alır. Fakat kullandığımız bu terim ve benzetmeler, İsa Mesih'le kilisesi arasındaki yakınlık ve derin ilişkinin önemini ve anlamını vurgulamaktadır).

2-) İkinci olarak **kilisenin**, Mesih'in bedeni olduğu söylenmesi; İsa Mesih'e tümüyle bağlı olduğumuzu göstermektedir (Bu ifadeden çıkan anlam budur). **Efesliler 4:13-16** ayetlerine bakalım:

13 Sonunda hepimiz imanda ve Tanrı'nın Oğlunu tanımadada birliğe, yetkinliğe ve Mesih'in doluluğundaki olgunluk düzeyine erişeceğiz. **14** Böylece artık insanların kurnazlığıyla, aldatıcı düzenler kurmaktaki hünerleriyle, her öğretinin yeliyle çalkalanan ve öteye beriye sürüklenen çocuklar olmayacağız. **15** Tersine, sevgiyle gerçeğe uyararak bedeninin başı olan Mesih'e doğru her yönden büyüyeceğiz. **16** O'nun önderliğinde bütün beden, her eklemimin yardımıyla kenetlenmiş ve kaynaşmış olarak, her üyesinin düzenli işleyişiyle büyüüp sevgide gelişiyor.

Kilisenin ve bireylerin olgunlaşması, çok özel bir biçimdedir. Çünkü bu olgunlaşma, Mesih'te büyüme ve gelişmedir. Bu nedenle Pavlus **13. ayette** “...hepimiz imanda ve Tanrı'nın Oğlu'nu tanımada ...olgunluk düzeyine erişeceğiz” diyor. Ama aynı zamanda “*Mesih'in doluluğundaki olgunluğa*” erişeceğimizi söylüyor. Bizlerin olgunlaşması, kendimizin

daha fazla artması, olgunlaşması değil; tam tersine bizlerdeki Mesih'in artması ve olgunlaşmasıdır. Aynı şeyi **15. ayette** de görüyoruz. Şöyle diyor: “...*bedenin başı olan Mesih'e doğru her yönden büyüyeceğiz.*” Yani bu olgunlaşma yalnızca ve yalnızca Mesih'ten gelmektedir. Pavlus'un burada söylediği şey, İsa'nın **Yuhanna 15.** bölümde söylediği şeye çok benziyor:

Yuhanna 15:5 “Ben asmayım, siz çubuklarsınız...”

O'nda kaldığımız sürece bizlerin büyüyebileceğini anlatıyor. Ve bizler İsa Mesih'e bağlı kaldığımız ve bu ilişki olduğu sürece Kutsal Ruh, bu armağan ve özellikleri bizlere veriyor. Bizlerin O'na bağlı kalmakla ve O'nda olmakla meyve verebileceğimizi söylüyor. Bu yüzden İsa Mesih **Yuhanna 15:5 ayetinin** devamında diyor ki: “*Bensiz hiçbir şey yapamazsınız.*”

Bazen kendi kendimize güçlü olmaya; bazı sıkıntılara dayanmaya çalışırız. Ama hem İsa'nın, hem de Pavlus'un dediklerine dikkat edersek; görürüz ki, gücümüz İsa Mesih'e dayanmaktan ve O'na bağlı kalmaktan gelir. İsa Mesih: “*Bensiz hiçbir şey yapamazsınız.*” diyor. Bu nedenle takındığımız tavır, bir güç düşüncesi değil ama “*Rab, hen güçsüzüm, bana yardım et!, Sana sadık kalabilmek için, Senin gücünü almak üzere dua ediyorum*” demek olmalıdır. Kişisel olarak kutsallaşmamızdaki en önemli şey, kendi gücümüzle değil; sürekli olarak İsa'nın Kendi gücünü dilemek için yalvarmaktan gelmektedir. **Efesliler 4.** bölümde, bizlere nasıl bu olgunluğu verdiğini görebiliyoruz:

Efesliler 4:10-12 İnmiş olan ve her şeyi doldurmak üzere tüm göklerden çok yukarı çıkmış olan Kişi aynıdır.

Kendisi bazılarını elçi, bazılarını peygamber, bazılarını müjdecî ve bazılarını önder ve öğretmen olmak üzere atadı. Öyle ki kutsallar, hizmet görevini yapmak ve Mesih'in bedenini geliştirmek için donatılsın.

Bu metin için aslında neredeyse komik bir metin diyebiliriz. Çünkü bizler İsa Mesih'in ölümden dirilip; göğe çıktığını okuyoruz. Bu yetki konumundan tüm armağan ve bereketlerini **kilisesinin** üzerine döküyor. Aslında bize verdiği bu armağanların, bir anlamda güç-kudret armağanları olmasını bekliyoruz. Gerçekte bu armağanların ne olduğuna lütfen dikkat edin! **11. ayette:** *“Bu armağanların bazıları elçiler, peygamberler, müjdeciler, öğretmen ve önderler olmak”*

Bizler olgunlaşmamızda Tanrı'nın çok güçlü ve kudretli bir şekilde hayatımıza girerek; kudret vermesini bekliyoruz. Fakat Tanrı bunu değil; bizlere yukarıdaki ayetlerde yazan armağanları, elçi, öğretmen, önder, peygamber olma yoluyla veriyor. Aslında burada çok önemli bir prensip mevcut. Çünkü İsa Mesih bizlere sadece, bir tek güç vermek isteseydi; bizler kiliseden bağımsız olarak da yaşayabilirdik. Ama İsa Mesih'in bizleri olgunlaştırma yolu; önderler, kiliselerdir. Tüm bunlardan da şunu fark edebiliyoruz: **Kilise olmaksızın yaşayamayız.**

Fakat yine de görmemiz gereken şey; elçilik, önderlik gibi armağanların, yalnızca bizlerin olgunlaşması için verilen birer araç olduğudur. Olgunlaşma ve büyüme, Mesih'in Kendisinden gelir. Bu nedenle de olgunlaşmak için, hala O'na bağlıyızdır.

3-) Üçüncü olarak İsa Mesih'in altını çizdiği şey; bir Bedenin üyeleri olarak aldığımız bu farklı armağanlar, birbirini

tamamlayan, birbirlerine yardımcı olan, işleyen armağanlardır. Bu armağanlar farklı farklıdır. Farklı olduklarından ötürü, Bedenin iyiliği için çalışırlar. Bunların her biri, bu Bedeni bina etmek için gereklidir. **Romalılar 12:3-8** ayetlerine bakalım:

3 Tanrı'nın bana bağışladığı lütufla hepimize söylüyorum, kimse kendisine gereğinden çok değer vermesin. Herkes, Tanrı'nın kendisine verdiği iman ölçüsüne göre düşüncelerinde ölçülü olsun. **4-5** Bir bedende ayrı ayrı işlevleri olan çok sayıda üyemiz olduğu gibi, çok sayıda olan bizler de Mesih'te tek bir bedeniz ve birbirimizin üyeleriyiz. **6** Tanrı'nın bize bağışladığı lütfu göre, ayrı ayrı ruhsal armağanlarımız vardır. Birinin armağanı peygamberlikse, imanının ölçüsüne göre peygamberlik etsin. **7** Hizmetse, hizmet etsin. Öğreten biriyse, öğretsin. **8** Öğüt veren, öğütte bulunsun. Bağışta bulunan, bunu cömertçe yapsın. Yöneten, gayretle yönetsin. Merhamet eden, güler yüzle etsin.

Aslına bakarsak almış olduğumuz tüm bu armağanların, kendimiz için olduğunu düşünmek çok kolay! Kendimize hep şunu diyoruz: *“Herkesten çok armağanlarım bana faydalı oluyor. Armağanlarım sadece benimle Tanrı arasında olan bir şeydir.”* Fakat Pavlus ise yukarıdaki ayetlerde, bu düşüncenin tamamen zıttı fikirler savunmaktadır. İlk olarak bu armağanların bize verilmesinin amacı kendimiz için değildir. Bu armağanlar bizlere bedeninin diğer üyeleri için kullanılmak üzere verilmiştir. Bizlere verilen bu armağanlar, bizleri birbirimize daha çok yaklaştırmak üzere verilmiştir. Bu da armağanlara güzel ve çok derin bakış açısidir! Tanrı sana neden armağanlar veriyor? *“Öyle ki birbirinizi güçlendirirsiniz, öyle ki beni güçlendirenlesiniz”* Ve ben de

sizleri güçlendirebilmek için bu armağanları aldım. Aslında burada yine Tanrı'nın bizleri kutsallaştırma işleminde kullandığı çok muhteşem bir yol görüyoruz: Tanrı, Kendisi beni bina ediyor. Ama bunu size verdiği armağanlar aracılığıyla yapıyor. Bu, her birimiz için geçerli.

Tanrı, bizlerin iyi gözükmesi için, bizlere armağanlar vermiyor. Bunu, birbirimizin ruhsal iyilikleri için yapıyor. İşte bu yüzden **3. ayette** ruhsal armağanlarla alçakgönüllülük arasında bir ilişki görüyoruz. Pavlus *“Kimse kendisine gereğinden fazla değer vermesin. Ama armağanlarınızı diğerleri için kullanın”* diyor. Pavlus **I. Korintliler 12. bölümde** bu armağanların birbirlerini nasıl destekleyip; birlikte nasıl çalıştığına ilişkin sözler söylüyor:

I. Korintliler 12:14 İşte beden bir üyeden değil, birçok üyeden oluşur. **15** Eğer ayak, “El olmadığım için bedene ait değilim” derse, bu onu bedenden ayırmaz. **16** Eğer kulak, “Göz olmadığım için bedene ait değilim” derse, bu onu bedenden ayırmaz. **17** Bütün beden göz olsaydı, nasıl işitebilirdi? Bütün beden kulak olsaydı, nasıl koklayabilirdi? **18** Gerçekte Tanrı, beden her bir üyesini dilediği biçimde bedene yerleştirmiştir. **19** Eğer hepsi tek bir üye olsaydı, beden ne olurdu? **20** Gerçekte çok sayıda üye, ama tek bir beden vardır. **21** Göz ele, “Sana ihtiyacım yoktur!” ya da baş ayaklara, “Size ihtiyacım yoktur!” diyemez. **22** Tam tersine, beden daha zayıf görünen üyeleri vazgeçilmezdir. **23** Bedenin daha az değerli saydığımız üyelerine daha fazla değer veririz. Böylece gösterişsiz üyelerimiz daha gösterişli olur. **24** Gösterişli üyelerimizin özene ihtiyacı yoktur. Ama Tanrı, değeri az olana daha çok değer vererek bedende birliği sağladı. **25**

Öyle ki, bedende ayrılık olmasın, ama üyeler birbirini eşit şekilde gözetin.

Korint kilisesi hep, ilk yüzyılda çok sık rastlanan armağanlar hakkında düşünüyor ve hep en görünür armağanlara takılıyorlardı. Örnek vermek gerekirse, bilinmeyen dillerde konuşmak, bunların yorumlanması ve mucizelerin yapılması gibi... Diğer armağanlar, bunlar kadar belirgin olmadığından; daha küçük görülüyor ve hep göz ardı ediliyordu. Bizler de bunun aynısını çoğu zaman yapmıyor muyuz? Bizler de bazı armağanların en gerekli armağan olduğunu düşünüyoruz. Bazı armağanların çok önemli olduğunu düşünmemizden ötürü, bu armağanlara sahip olan insanlara dikkat ediyor ve onları gözümüzde büyütüyoruz ve diyoruz ki: “*Herkes göz olmalı*” ya da “*herkes kafa olmalı.*”

Fakat Kutsal Ruh bizlere, birbirimizden farklı kılmak için farklı armağanlar veriyor. Çünkü sadece ve sadece farklı olduğumuz zaman birbirimizi tamamlayıcı nitelikte olabiliriz. Çünkü yalnızca armağanlarımız farklı olduğu zaman, bu farklı armağanları diğerlerinin zayıflıklarını kapatmak; onları güçlendirmek için kullanabiliriz. Ve yine başkalarının armağanları, bizimkilerden farklı olduğu sürece Mesih’teki olgunlaşmamızı sağlamak üzere bizlere yardımcı olabilir ve zayıflıklarımızı kapatabilirler. Bu nedenle tüm armağanlar gereklidir. Bu bağlamda hiçbir armağan, bir başkasından üstün değildir. İşte bu yüzden Pavlus **22. ayette** diyor ki: “Çoğu zaman en gereksiz, en zayıf gibi görünen armağanlar; sağlıklı bir kilise oluşumu için gerekli olan armağanlardır. Diğerlerine hizmet etme, teşvik etme ya da bonkör olma armağanı; liderlik, öğreti ve vaaz armağanları kadar önemli armağanlardır.” Armağanlar Bedeni bina etmek için verilmiştir. Bu nedenle eğer Kutsal Ruh’un vermiş olduğu herhangi bir ar-

mağani küçük görür ya da aşağılırsak; ya da bu armağana sahip olan kişileri küçük görürsek, aslında bizler Bedeni reddetmiş, ihmal etmiş oluruz. Belirli bir armağan üzerine odaklanıp dikkatimizi veriyor ve farklı armağanlara aynı dikkati göstermiyorsak; aslında bizler Beden olarak kendimize zarar veriyoruz demektir.

4-) Mesih'in bedeni olarak; birlik içersinde yaşamamız, davranmamız gerekir.

I. Korintliler 12:12-13 *“Beden bir olmakla birlikte birçok üyeden oluşur ve çok sayıda olan bu üyelerin hepsi de tek bir beden oluşturur. Mesih de böyledir. İster Yahudi ister Grek, ister köle ister özgür olalım, hepimiz bir beden olmak üzere aynı Ruh'ta vaftiz olduk ve hepimizin aynı Ruh'tan içmesi sağlandı.”*

I. Korintliler 12:24-26 *“Gösterişli üyelerimizin özene ihtiyacı yoktur. Ama Tanrı, değeri az olana daha çok vererek bedende birliği sağladı. Öyle ki, bedende ayrılık olmasın, ama üyeler birbirini eşit şekilde gözetsin. Eğer bir üye acı çekerse, bütün üyeler birlikte acı çeker; bir üye yüceltilirse, bütün üyeler birlikte sevinir.”*

Kilise, tek bir bedendir. Farklı, bir sürü bireyler değildir. Bu nedenle **kilise** bir binaya gelen farklı kişiler ve daha sonra da ayrılan, dağılan kişiler değildir. Tersine **kilise**, organik bir birliktir. Yani bu “organik” sıfatının anlamı, İsa Mesih'in bizlere verdiği birlik, geliştirilip olgunlaştırılması gereken diri bir birliktir. Burada çok pratik olmamız gerekir. Çünkü **kilise öğretisi** hakkında konuşmak çok kolaydır. Fakat **kilise öğretisinin**, çoğu zaman kilisede yanımızda oturan bir kişi olduğunu da unuturuz. **Kilise öğretisi**, yanımızda oturan ve bizim için pek de önemli olmayan bu kişiye yönelik

davranışımızı birlik içinde etkilemelidir. Belki kilisede umursamayıp, göz ardı ettiğimiz kişiler var. Fakat Kutsal Yazılar bize söylemek istiyor ki; o, yani umursamak istemediğimiz kişi, Mesih'in Bedeninde en az diğer tüm bireyler kadar önemlidir. Bu nedenle o kişiyle daha üstün bir birlik çabası içerisinde olmak zorundayız. Tanrı'nın bana vermiş olduğu bu armağanlar, belki de hiç sevmediğim ya da umursamadığım o kişiyi geliştirmek üzere kullanmam için verildi. Pavlus **25. ayette** ayrılıktan bahsediyor. Ayrılık kelimesini duyduğumuzda; bizler hemen "Katolikler, Ortodokslar, Protestanlar" gibi düşünüyoruz. Fakat burada Pavlus bizleri ayıran çok küçük farklılıklardan bahsediyor: Gurur ve bencillikten çıkan ayrılıklardan... Yani diğerlerinden daha iyi olduğum düşüncesinden ortaya çıkan farklılıktan, ayrılıktan... Ya da armağanlarımızın, diğer kişilerin armağanlarından daha iyi olduğunu düşünmekten ortaya çıkan ayrılıklardan söz etmektedir. Tanrı bizleri birliğe çağırıyor. Zira yalnızca bu birlik içerisinde Mesih'in doluluğuna ulaşabiliyor, olgunlaşabiliyoruz.

Peki bu neden önemlidir? Önemlidir, çünkü Tanrı barışıklığını Mesih'in Bedenine vermiştir. Tanrı'yla ve birbirimizle barıştırılmış olan halk, biziz. Tanrı bizlere en birinci buyruğun "*Tanrı'yı tüm yüreğimiz, canımız, gücümüz ve aklımızla sevmemiz*" olduğunu söylüyor. Fakat "ikinci buyruk da, aynı birincisi gibidir. Bu da, "*komşunu, kendin gibi sevmendir.*" diyor. Daha önceki sorunumuz; hem Tanrı'dan, hem de birbirimizden ayrı oluşumuzdu. Pavlus şöyle diyor: "*Tanrı bizden nefret ediyordu. Ve bizler de aynı şekilde birbirimizden nefret ediyorduk*" (Titus 3:3).

Kutsal Kitap şöyle diyor: "Tanrı'nın günahımızdan ötürü bizlere beslediği nefreti, İsa Mesih'le kaldırmıştır." Aynı şekilde İsa, bizlerin arasındaki nefreti de kaldırmak üzere gel-

miştir. Yani burada karşımıza çıkan sonuç şudur: Birlik, sadece Müjde'nin getirdiği bir sonuç değildir. Aslında birlik, Müjde'nin konusudur. Müjde, bunun hakkındadır. Bu nedenle Tanrı, bizlere verilen bu birliği güncel olaylarda, güncel fırsatlarla koruyup geliştirerek, büyütmeğe çağırılmaktadır. Ve bizleri, bunu yapmaya çağırıyor. Çünkü, bizleri tek bir beden, **kilisesi** olmak üzere toplamıştır.

Yeni Antlaşma'daki Mesih'in bedeni öğretisinin pratik uygulamaları nelerdir? Buradan çıkan birinci sonuç kişisel uygulamadır. Bizler Mesih'in bedeni olmak üzere toplandık. Ve O'nun ile bir olduk. O'nun varlığı içimizde bulunmakta ve aramızda yaşamaktadır. Ve Kutsal Ruh aracılığı ile armağanlarla donatılmaktadır. Peki, Mesih bize bu kadar yakın ise bizim tavrımız ne olmalıdır? Pavlus "*Mesih'teki düşünce sizde de olsun*" diyor. Yani bizdeki düşünce nasıl olmalı? İlk uygulama olarak şunu söyleyebiliriz:

Kutsal Yazılar bizlerin Mesih'le birleştirildiğini söylediğine ve bizler O'nun bedeninin bir parçası olduğumuza göre; bizim kafa yapımız ve düşüncelerimizin hepsi giderek daha da Mesih'inkine benzemelidir. Bunu kendi gücümüze dayanarak değil; ama Kutsal Ruh'a bağlı kalarak yapabiliriz. Aslında şöyle söylemek daha doğru olur: Mesih'in tavır ve düşüncelerinin bizde var eden, Kutsal Ruh'un işleyişidir. **Filipililer 2:1-8** ayetlerine bakalım:

1-2 Böylece eğer Mesih'ten gelen bir cesaret, eğer sev-giden doğan bir teselli ve Ruh'la bir paydaşlık varsa, eğer yürekten bir sevgi ve sevecenlik varsa, aynı düşünce ve sevgide, ruhta ve amaçta birleşerek sevincimi tamamlayın. **3** Hiçbir şeyi bencil tutkularla ya da boş övünmeyle yapmayın. Her biriniz alçakgönüllülükle diğerini

kendinden üstün sayısın. **4** Yalnız kendi yararını değil, başkalarının yararını da gözetisin. **5** Mesih İsa'da olan düşünce sizde de olsun. **6** Mesih, Tanrı özüne sahip olduğu halde, Tanrı'ya eşitliği sınırsız sarılacak bir hak saymadı. **7-8** Ama yüceliğinden soyunarak kul özünü aldı ve insan benzeyişinde doğdu. İnsan biçimine bürünmüş olarak ölüme, çarmıh üzerinde ölüme bile boyun eğip kendini alçalttı.

Pavlus'un buradaki ayetlerde bizlerin alçakgönüllülük ve hizmet tavrını, Mesih'in hizmet düşüncesi ile nasıl ilişkilendirdiğine dikkat ediniz. Pavlus burada bizleri alçakgönüllülüğe çağırıyor. Kendi iyiliğimizden çok, başkalarının iyiliğini gözetmemizi söylüyor. Fakat bunu, Mesih'te olduğumuz için yapmamız gerektiğini vurguluyor. Kendisini alçaltan ve bizim ihtiyaçlarımız için gelen Kişi'nin Mesih olduğunu belirtiyor. Bu nedenle, bizlerin de kendimizi alçaltmamız gerektiğini hatırlatıyor. Başkalarının ihtiyaçlarını göz önünde bulundurmamız gerektiğini söylüyor. Aslında Mesih'in bu dört Müjde içinde verdiği benzetmelerin, bizler için olduğunu söyleyebiliriz. Ölüme gitmeden ve ele verilmeden önce İsa, öğrencilerinin ayaklarını yıkamıştı. Evrenin yaratıcısı ve Rab'bi olan İsa, dizlerinin üzerine çöküp, onların pis ayaklarını yıkamıştı. Ve şöyle demişti: "Benim yaptığım gibi, sizler de birbirinizin ayaklarını yıkayın." Bizler İsa Mesih'te ve O'nun bedeninin bir parçası olduğumuzdan; bizim tavırlarımız da, O'nun tavırları gibi olmalıdır.

İkinci uygulama ise şudur: Eğer bizler Mesih'in bedeni isek; bu gerçek şunu gerektirir: Mesih; dünyada varlığını göstermek için bizleri kullanır. Tüm güç ve yetki İsa'ya verilmiştir. Buna rağmen İsa Mesih, bu düşmüş dünyaya Kendisini **kilisesi** aracılığıyla göstermeyi seçmiştir. Peki

bizleri dünyada bireysel olarak görünür yapan şey nedir? Tabii ki bedenlerimizdir. Şayet fiziksel bir bedenimiz olmasaydı; kimse bizleri göremeyecekti. Aynı şekilde İsa Mesih de bedeni aracılığıyla (**kilisesi**) Kendini gösteriyor. Ve bunu bedeni olan **kiliseden**, ayrılamaz bir bütün olarak gerçekleştiriyor.

Bir kişi şöyle söylemiş: “*Mesih’ten ayrı bir **kilise**, boş bir şarap kadehine; *Mesih’siz bir **kilise**, herhangi bir şarap kadehi olmadığı için; içilemeyen bir şaraba benzer.*”*

Şayet bizde Mesih yoksa; bizlerin bir kadeh olarak hiçbir değeri yoktur. Boş bir kadeh, hiçbir amaca hizmet etmez. Fakat İsa Mesih bizleri kadeh olarak kullanmayı seçmiştir; öyle ki, şarap olan Kendi varlığı bu dünya tarafından içilebilsin, görülebilsin. Aslında bu, bizlerin tanıklığı için müthiş bir teşvik kaynağıdır. İsa Mesih Kendine, her ulustan, her ırktan, her dilden, her oymaktan kişiler çekmektedir. Kendi Bedeni de, bunu yapmak için bir araçtır. Bu nedenle bizler, Kutsal Kitap’taki “**kilise**” tanımına ne kadar çok benzersek; Mesih de bizlerde o kadar çok görünecektir.

Ek not: Kilise öğretisi, aslında bizlerin Rab’bin Sofrası’nın ve Vaftizin ne demek olduğunu anlamamıza yardımcı olur. Diyebiliriz ki **kilise**, Rab’bin Bedeni’dir. Kutsal Yazılar der ki: Vaftiz aracılığıyla bizler Mesih’in Bedenine ait oluruz. Yani kısacası vaftiz, O’nun Bedeni’ne ait olduğumuzu simgeleyen görünür bir işarettir. Ve Rab’bin Sofrası da Mesih’in Bedeni’nde olanlara verilen bir şeydir. Öyle ki O’nun Bedeninde olanlar, bunun (Rab’bin Sofrası) aracılığıyla güçlendirilebilsinler. Vaftiz nasıl O’nun Bedenine girişimizin bir simgesi ise; aynı şekilde Rab’bin Sofrası da O’nun Bedeni’nde olan kişilerin, yine O Beden tarafından çarmıhta ve o boş mezar aracılığıyla sunulan bereketlerle

beslendiğinin işaretidir. Burada Mesih'in Bedeni olan **kilise** ile, O'nun fiziksel Bedeni arasındaki ilişkiye dikkat edin: İsa, bu Beden'in üyeleri olan kişilere diyor ki: “*Alın ve yiyin. Bu Benim Bedenimdir. Alın ve için. Bu Benim Kanımdır.*” Bu nedenle çarmıhta ölmüş olan bu fiziksel Beden, yine bu Beden'e ait olanları besleyen Beden'in aynısıdır. Kutsal Yazılar'dan Mesih'in Beden'ine yönelik öğretisini arılamazsak; sakramentleri de doğru olarak anlayamayız.

Biz vaftiz aracılığıyla Mesih'in bedenine konuruz.

Üçüncü uygulama ise şudur: Mesih'in Bedeni hakkındaki öğretisi, bizlerin bildirdiği Müjde'nin çok daha ötesinde olduğudur. Daha ziyade bu öğretisi, dünyaya Müjde'yi *duyurmanın* ötesinde; dünyanın önünde yaşadığımız Müjde'ye kadar ilerleyen bir öğretilerdir. Hayatını bizler uğruna vermeden önce İsa, öğrencileri ile yemek yerken; şöyle dedi: “Size yeni bir buyruk veriyorum: Birbirinizi sevin! Benim sizleri sevdiğim gibi, sizler de birbirinizi sevmelisiniz. Birbirinizi severseniz, tüm insanlar Benim öğrencilerim olduğunuzu bundan anlayacaklar.”

Yani, diri bir Beden olarak *bizim yaşantımız aracılığıyla* insanlar; Müjde'yi bilecekler ve buna inanacaklardır.